

שְׁנֵה עֶשְׂרִים וְחֶמֶשׁ - עֵלּוֹן מִס' 1264

@ הַשָּׁבֶת "מְבָרְכִין"

@ ר"ח מִנְחָם אֲב יָחֹל בַּעֲיָה בְיוֹם שַׁבָּת הַבְּעִל"ט.
יַחְדָּשְׁהוּ הַקִּבְיָה עֲלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל, לְטוֹבָה וּלְבִרְכָּה,
לְשִׁשּׁוֹן וּלְשִׁמְחָה, לְבִשּׁוּרֹת טוֹבוֹת יְשׁוּעוֹת וְנַחֲמוֹת, אֲמֵן.

בס"ד כג' תמוז ה'תשפ"ה

הדלקת נרות - 19:27
צאת השבת - 20:18
רבנו תם - 21:12

שְׁעוֹן קִיץ - מֵהַלּוֹחַ הַמִּדּוּיִק שֶׁל "אֹרֹר הַחַיִּים"
ע"פ "אֹפֶק תַּל אֲבִיב"

מִפְטוּרִין: "דְּבָרֵי יִרְמְיָהוּ"
(יִרְמְיָה א')

מִרְתֵּק - רָאוּ בַּעֲמֻד 2
מִכָּל מַלְמַדֵּי הַשְּׁכָלִית

אֲבִרְהָם יִגְלֵל

לַעֲיֵן בַּבַּי מוֹסָאֵי בֶן אֲבִרְהָם וְזִלְכָה ז"ל
לְרִפּוּאָה וְהַצִּלָּחָה כָּל עַם יִשְׂרָאֵל וּבִכְלָל לְאַבְרָהָם יִגְלֵל בֶּן רַעוּת נִיִּי

פְּרִשְׁתֵּי פִּנְחָס

"פִּנְחָס הוּא אֱלֹהֵינוּ" מִבְּשֵׁר הַגָּאוּלָּה

הַרְה"ג יִצְחָק יוֹסֵף שְׁלִיט"א
שִׁיעוּר בְּלוּוִיִּין כָּל מוֹצַי"ש 21:30
בֵּית הַכְּנִסַּת "אוֹהֶל מוֹעֵד"
וְשׁוּעָה רַבִּיעִית - סוּלָּה טוֹבָה לְהַשְׁתָּת
מִלְּעִיִּיִּת הַפְּרִשְׁתִּיה:

וְהַתְּקַרְבָּנָה בְּנוֹת צִלְפַּחַד בֶּן חֶפְרָה בֶּן גִּלְעָד בֶּן מִכִּיר בֶּן מִנְשֵׁה לְמִשְׁפַּחֹת מִנְשֵׁה בֶן יוֹסֵף" (כז א).
רְשִׁי מְסִבֵּיר לָמָּה צִרְךָ לְהַזְכִּיר אֶת יוֹסֵף: הָרִי אֲפֹשֶׁר לְהַסְתַּפֵּק בִּיחּוּס רַק לְמִנְשָׁה. אֲלָא לְלַמַּדְנוּ שִׁיּוֹסֵף חִיבֵב אֶת הָאָרֶץ, הָרִי הַשְּׁבִיעִי אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל "וְהָעֲלִיתֶם אֶת עֲצָמוֹתַי" (בְּרָאשִׁית נ כה) - לְשִׁכְם. אָמַר לָהֶם מֵהָעִיר שִׁכְם לְקַחְתֶּם אוֹתִי וְלָשֶׁם תַּחֲזִירוּנִי.
וּבְנוֹתָיו חִיבְבוּ אֶת הָאָרֶץ שְׁנָאֻר "תָּנָה לָנוּ אַחֲוָה" - לְלַמַּד שֶׁהִיוּ כּוֹלֵם צְדִיקִים.

אַהֲבַת הָאָרֶץ שֶׁבַּעֲרָה בְּעֲצָמוֹתָיו שֶׁל יוֹסֵף הַצְדִּיק וּבִלְבָן שֶׁל בְּנוֹת צִלְפַּחַד הַצְדִּיקוֹת, מִמְּשִׁיכָה לְבַעוֹר בִּלְבָם שֶׁל רַבְבוֹת עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְאוֹרֶךְ כָּל הַדּוֹרוֹת.

"צִרְרוּ אֶת הַמִּדְּבָרִים וְהִכִּיתֶם אֹתָם"
"צִרְרוּ אֶת הַמִּדְּבָרִים וְהִכִּיתֶם" ר"ת "צוּאָה" שֶׁזָּהוּ בַּעַל פֶּעוֹר וְזֶה שֶׁמִּרְכַּל בְּצִרְרוֹת וְדוּמָה לַעֲבֹדָה זָרָה. "אֹתָם" אוֹתִיּוֹת "אֲמַת" שֶׁתּוֹצִיא מִפִּיךָ תַּמִּיד. (שְׁלֹמֹה אֱלִבְלִיָּה ה"י)

"לִכֵּן אֲמֹר הַנֵּי זִוְתָן אֶת בְּרִיתִי שְׁלֹכִים"
(מִנְחַת יִצְחָק) לָמָּה נִקְרָא זִמְרִי: זִמְרִי רָצָה לְהוֹרִיד מִצְוֹת עֲשֵׂה אַחַת, בְּעִילַת אֶרְמִית, שֶׁהִיא אֶחָד מִרַמְ"ח עֲשֵׂה וְזֶה נִשְׁאָר רַמְ"ז מִצְוֹת בְּהִיפּוֹךְ אוֹתִיּוֹת זִמְרִי. וּפִנְחָס לָקַח רַחֵם בִּידוֹ וַעֲיֵי זֶה הַחֲזִיר רַמְ"ח מִצְוֹת עֲשֵׂה שִׁיְהִיָּה מוֹשֵׁלִם. וְלִכֵּן גַּם הָיָה קְטוּעָה בְּמִלֵּי שְׁלֹם רַמְ"ח לְמִלּוּת.

"וְהִיָּתָה לוֹ וּלְבָרְתֵי אַחֲרָיו"
שֶׁאֵלָּה: מִדּוּעַ דּוּקָא לְפִנְחָס שְׁמוּרָה הַעֲבָרָה לְדוֹרוֹת הַבָּאִים עֵקֶב כֵּךְ שֶׁעָזַר אֶת הַמְּגִיפָה, הֲלֹא גַם אַחֲרוֹן עָזַר מְגִיפָה!! תִּירוֹץ: יֵשׁ הַבְּדֵל בֵּין אַחֲרוֹן לְפִנְחָס... אַחֲרוֹן עָזַר עַל־יְדֵי הַקְּטוֹרֶת וְהִכִּין אֲנִי יְכוּלִים לְמַצּוֹא קְטוֹרֶת הַיּוֹם!!
לְעוֹמְתוֹ פִּנְחָס: "וַיַּעֲמֹד פִּנְחָס וַיַּפְלֵל וַתַּעֲצֵר הַמְּגִיפָה"- תְּפִילוֹת יֵשׁ לָנוּ עַד הַיּוֹם וְנִיתָן לְהַשְׁתַּמֵּשׁ בָּהֶם גַּם בְּדוֹרוֹת שְׁאֲחֲרָיו...

פִּנְת הַנִּיבִים וְהַפְּתָגְמִים

טָבִין וְתִקְלִין [אַרְמִית] = כֶּסֶף עוֹבֵר לְשׁוֹחֵר.
טָבִין = טוֹבִים. וְתִקְלִין = וְשִׁקּוּלִים.

דּוּגְמָה: תְּמֹרֶת סֶפֶר תַּנ"ךְ מְלִפְנֵי מְאִתִּים שָׁנִים שְׁלֹמֹתֵי שְׁלֹשֶׁת אֲלָפִים שֶׁ טָבִין וְתִקְלִין.

מִקּוֹר: תְּפָרָגִים מְאָרְמִית: רַב לָנוּ דִּינָרִים מִבְּתוֹ שֶׁל ר' חֲזָא, לְבִסּוּף עֲלָה שֶׁעַר הַדִּינָר. בָּא לְפָנֵי ר' חֲזָא, אָמַר לוֹ: לָךְ שְׁלֹם לָהּ טָבִין וְתִקְלִין לְבָבָא מְצִיעָא דָּךְ מַד, עָמוּד ב'.

- מַעֲשֵׂה פִּנְחָס וּשְׁכָרוֹ - הַמֶּשֶׁךְ בְּכַהֲנָה לְכָל זֶרְעוֹ.
- מִפְּקֹד בְּנֵי יִשְׂרָאֵל טֶרֶם הַכְּנִסָּה לְאָרֶץ.
- בְּנוֹת צִלְפַּחַד וּפְתָרוֹן בַּעֲיֵית הִירוּשָׁה בִּישְׂרָאֵל.
- מִיּוֹי יְהוֹשֻׁעַ לְמִנְהִיג בְּמִקּוּמוֹ שֶׁל מֹשֶׁה.
- עֲנִיִּין קֶרְבָּנוֹת הַצִּיּוֹר לְמִינֵיהֶם.
- מוֹעֵדֵי יִשְׂרָאֵל.

"לִכֵּן אֲמֹר הַנֵּי זִוְתָן לֹא אֶת בְּרִיתִי שְׁלֹכִים"
רַבִּי'עַ מִפְּרָשׁ: כִּיּוֹן שֶׁהָרַג אָדָם חָשׁוּב - נִשְׂאִי בֵּית אֵב לְשִׁמְעוֹנִי, יֵשׁ חֲשֵׁשׁ לְנִקְמַת דָּם וְכִדִּי לְהַגֵּן עַל שְׁלֹמּוֹ שֶׁל פִּנְחָס נִיתְּנָה לוֹ בְּרִית הַשְּׁלֹם. רְשִׁי'עַ מִפְּרָשׁ: "שֶׁתְּהָא לוֹ לְבִרִית שְׁלֹם, כְּאִדָּם הַמַּחְזִיק טוֹבָה וְחִיּוֹנָת לְמִי שְׁעוֹשָׂה עֵימּוֹ טוֹבָה, אִף כָּאֵן פִּירֵשׁ לוֹ הַקִּבְיָה שְׁלֹמוֹתֵינוּ". כְּלוּמֹר, אִין אֲכָן קֶשֶׁר תּוֹכְנִי בִּין מַעֲשֵׂי שֶׁל פִּנְחָס לְבִרִית הַשְּׁלֹם, אֲלָא זֶה נִיתְּנָה לוֹ שֶׁכֶּכֶר עַל קִידוּשׁ שֶׁם שָׁמַיִם.

"הַשִּׁיב אֶת חֲמִית"
בְּתִיבַת "חֲמִית" יֵשׁ אֶת הָאוֹתִיּוֹת חִי מַת, - בְּגִלָּל שֶׁהָרַג אֶת זִמְרִי, הַשִּׁיב אֶת יִשְׂרָאֵל לְחַיִּים. (תּוֹרַת הַפְּרָשָׁה)

"תִּפְקֹד ד' אֱלֹהֵי הַרְחוּת לִכְלֵ בִּשְׂרִי אִישׁ עַל הָעֵדָה"
רַבִּי מִנְחָם מְנַדֵּל מְקוֹצִיק הִיָּה אוֹמֵר: מִשָּׁה הַתְּפִלָּל: "יִפְקֹד ה' אִישׁ עַל הָעֵדָה", "אִישׁ" - וְלֹא מַלְאָךְ, שֶׁאִין לוֹ אִישֵׁה וְיֹלְדִים, וְאִינוּ יוֹדַע דְּאֹגוֹת פֶּרְנֶסָה וּבִרְיָאוֹת מִהֵן; "אִישׁ" - וְלֹא שֶׂרֶף, קִנְאִי בּוֹעֵר הַמְּשַׁלַּח גַּחֲלִי אֵשׁ לְכָל עֵבֶר; "אִישׁ" - וְלֹא "אִישׁ אֱלֹהִים", הַמְּסַתֵּג בְּתוֹךְ ד' אֲמוּתָיו וְאִינוּ מַעוֹרֵב בְּדַעַת עַם הַבְּרִיּוֹת; "אִישׁ" - פְּשׁוּטוֹ כְּמַשְׁמַעוֹ, שִׁיְהִיָּה בֶן אָדָם!

"לִיָּצֵר מִשְׁפַּחַת הַיָּצִיר לְשִׁלֵּם מִשְׁפַּחַת הַשְּׁלֵמָה"
הַ"חֶפֶץ חַיִּים" הִיָּה אוֹמֵר: "לִיָּצֵר" - מִי שֶׁהוֹלֵךְ אַחֵר תְּאוֹתָיו שֶׁל יֶצֶר הָרַע - "מִשְׁפַּחַת הַיָּצִיר", מִיד הוּא מוֹצֵא סִבִּיבוֹ אֶת כָּל מִשְׁפַּחְתּוֹ שֶׁל הַיָּצֵר הָרַע, וְכוֹלֵם מוֹכִנִּים לְסִייעַ לוֹ וְלַהּוֹלִיכוֹ בְּדֶרֶךְ זֶה. כִּגְדֵּז זֶה "שְׁלֵמָה" - מִי שֶׁמִּבְקֵשׁ אֶת הַשְּׁלֵמּוֹת וְאֵת הַטוֹב - "מִשְׁפַּחַת הַשְּׁלֵמָה", הוּא מוֹצֵא סִבִּיבוֹ מִשְׁפַּחַת שֶׁל שְׁלֵמִים, חֲבֵרָה שֶׁל שְׁלֵמִים וְיִרְאִים. שֶׁכֵּן - בְּדֶרֶךְ שְׂאֵדָם רֹצָה לִלְכֹּךְ מוֹלִיכִים אוֹתוֹ.

"אִשְׁרֵי יֵצֵא לְפָנֵיהֶם וְאִשְׁרֵי יָבֵא לְפָנֵיהֶם וְאִשְׁרֵי יוֹצֵאֵם וְאִשְׁרֵי יָבֵאֵם" (כ"ז, י"ז)

מִנְהִיג אֲמִיתִי צוֹעֵד לְפָנֵי הָעַם. עֲלִיו לְהִרְיָם אֱלֹוִי וְלֹא לְהַשְׁפִּיל עֲצָמוֹ אֱלֹוִים, תּוֹךְ וְתוֹרֵנוֹת וּמִלּוֹי כָּל מִבּוֹקְשֵׁיהֶם. שִׁיָּצֵא לְפָנֵיהֶם וְיִנְהִיג אֶת הָעֵדָה אַחֲרָיו, וְלֹא שִׁיָּפְנֵה לְאַחֲרָיו לְרֹאוֹת מִה הָעַם מִבְּקֵשׁ וְלִמְלֵא אַחֵר רָצוֹנוֹ. וּמִפְּרָשׁ בַּעַל חִידוּשֵׁי-הָרִי"ם ז"ל: "אִשְׁרֵי יוֹצֵאֵם" - שְׁהוּא מִפְּקִיעַם מִן הַשְּׁפִלוֹת וְהַטּוּמָאָה, "וְאִשְׁרֵי יָבֵאֵם" - וּמִכְנִיסֵם אֶל הָרוֹמְמוֹת וְהַקְּדוּשָׁה.

הַסִּיּוֹ מִכְּשׁוֹל מִדּוֹךְ עַמִּי!

נִיתָן לְהוֹרִיד אֶת הָעֵלּוֹן בְּאַתְרִים הַדְּתִיִּים "לְדַעַת", "חִידוּשִׁי", "דְּרָשׁוּ": <http://ladaat.info/> <https://www.hidush.co.il/>

"אל תקרי הליכות אלא הלכות"

ימי בין המיצרים

הקדמה

הימים שבין יז' בתמוז עד ט' באב, נקראים ימי בין המצרים והם ימי אבלות שנקבעו כזכר לחורבן בית המקדש הראשון, והשני, ועל גלותו של עמנו ממולדתו.

ימי בין המצרים מתחלקים לשלוש תקופות :

- א. מיז' בתמוז עד א' באב, (דומה לאבלות של 30 יום).
- ב. מא' באב עד ח' באב, (דומה לאבלות של שבועה).
- ג. ט' באב - (דומה כמי "שמתו מוטל לפניו").

ריקוד, נגינה, שמיעת כלי זמר :

§ ריקודים ומחולות, ונגון בכלי נגינה אסורים בימי בין המצרים, שאבלות בהם היא אבלות של רבים, ויש לאסור עניינים אלו על קטנים שהגיעו לחינוך.

§ שמיעת מוסיקה מכל כלי נגינה, וכן מתוך רשם קול, אסורה בתקופה זו. ואיסור זה כולל שירה במקלה, ושמיעת שירה בפה מותרת.

§ ילדים שלא הגיעו לחינוך, אפשר להקל ולשיר עינים, ולהשמיע להם שירים שאינם משמחים ומלהיבים.

§ בשבתות אין הגבלה על שירת זמירות אפילו בשבת חזון, שאין אבלות בשבת.

ברכת "שהחיינו" :

§ יש להמנע מלברך "שהחיינו" והגענו לזמן הזה" בימים אלו של אבלות, לכן אין לקנות ריהוט וכלים חדשים לבית, כדי להמנע מלברך "שהחיינו".

§ בגדים וכלים שאינם חשובים : לבנים, גופיות, גרביים, כוסות וכדו' מותר לקנות כי אין מברכים עליהם "שהחיינו".

שבת :

§ בשבתות שלפני ר"ח אב - אם מזדמן פרי חדש רשאים לאכול אותו ולברך עליו "שהחיינו", וכן לגבי בגד חדש, ואם לא יזדמן פרי זה שוב לאחר ט' באב, ויתקלקל עד שבת - רשאים לאכול ולברך עליו. גם בימי חול עד א' באב.

חפירה וקניית בגדים וכביסה :

§ מראש חודש אב - לאשכנזים, ובשבוע שחל בו ט' באב לספרדים.

§ אסור לקנות או לתפור בגדים חדשים, אפילו אם רוצים ללובשם רק לאחר ט' באב.

§ אם יש הזדמנות מיוחדת לקנות בגד מסוים, כגון שהוא במחיר נמוך או שאין להשיגו לאחר ט' באב, יש להקל בזה.

אכילת בשר ושתיית יין :

§ מר"ח אב, בימות החול נהגו בקהילות אשכנזים והספרדים שאין אוכלים בשר, או כל תבשיל שנתבשל עם בשר. ואין שותים יין, כיוון שבימים אלו רבה האבלות. וחלק מן

הספרדים נהגו כך רק בשבוע שחל בו ט' באב.

§ חולים, תינוקות וזקנים - שאכילת בשר חיונית לבריאותם מותרים בזה.

§ כמו כן לא אסרו אכילת בשר בסעודת מצווה.

§ בשבת שחל בו ט' באב, מותר באכילת בשר ושתיית יין.

דברים המותרים בכל ימי בין המצרים :

§ מותר לשחות בים (בחוף נפרד כמובן), בתנאי שאין סכנה.

§ מותר לשטוף את הרצפה.

§ מותר לגזוז ציפורניים.

§ מותר לצחצח נעלים.

§ מותר להשתרק.

§ מותר לגחץ בגדים.

§ מותר לערוך תנאים (וורט) לחתן וכלה. אמנם, לאחר ראש חודש אב יחלקו כיבוד ללא סעודה.

מכל מלמד השכלתי

הפטרת השבת (ירמיהו א, ב - ג), היא הראשונה מ"תלת דפורענותא" - שלוש ההפטרות המיוחדות לשבתות בין המצרים. ההפטרה מתארת את הקדשתו של ירמיהו לנביא, ובה נזכרת תגובתו הראשונה של ירמיהו לפניית הקב"ה - אהה ה' אלהים, הנה לא ידעתי דבר, כי נער אנכ"י (א, ו). מתוך תשובתו של הקב"ה נראה, כי טענת ירמיהו היתה שכיוון שהוא נער, איש לא ישמע לו, ואדרבא, השומעים יכולים אף לפגוע בו; ולכן מבטיח לו ה' - "אל תאמר נער אנכ"י... אל תירא מפניהם כי אתך אני להצילך נאום ה'", ומוטיב זה חוזר גם בהמשך הפרק - "ונלחמו אליך ולא יוכלו לך, כי אתך אני נאום ה' להצילך" (פס' יט). לדעת אברבנאל, לא תמיד השלמות הרוחניות עולה בקנה אחד עם יכולת הדיבור והמליצה, אך חן ישעיהו וכן ירמיהו - אלו ואלו דברי א-להים חיים.

איך לקבל חיי נצח' ?

"השיב את חמתי מעל בני ישראל..."

לכן הנני זיתך לו את בריתי שלום"

בעל הטורים :

לכן" בגימטריא = 100 = מדה במדה.

ונשאלת השאלה : היכן היא המידה כנגד מידה!!

מבאר המגלה צפונות : כתוב בפסוק : **"השיב את חמתי מעל בני ישראל"**, הרי יכלה התורה לכתוב :

"מבני ישראל", ומהי התוספת של המילה **"מעל"**?

ועוד, מה הצורך לומר : "ולא כליתי", הרי ברור שאם ה' השיב את חמתו אז ממילא לא כילה אותם.!!

אמנם ידוע שאין הקב"ה מכלה זרעו של יעקב לעולם, אך כאשר חייבים כליה ח"ו, מטיל כעסו על ראשי העם חכמים צדיקים על דרך 'טול הרב שבהם' - מיתת צדיקים מכפרת...

והנה במעשה זמרי היו חייבים ישראל כליה, וכדי שלא לכלותם היה צריך שה' ייטול גדולי הדור אשר הם על ישראל, וכיון שעמד פינחס והשיב חמתו כשהרג את זמרי, כבר לא היה צורך להמית צדיקים כדי לכפר על ישראל.

יוצא איה, שבמעשהו של פינחס ניצולו הצדיקים מן המיתה וגם ישראל מכליה.

לרמזו על זה אמר הקב"ה : "פינחס בן אלעזר השיב את חמתי מעל בני ישראל" מאותם שהם על בני ישראל = הצדיקים - ראשי העם שעל ידי מעשה שיעשה כיפרתי על ישראל באופן שלא הוצרכתי ליטול הגדולים אשר עליהם.

ואע"פ שלא כליתי את בני ישראל בקינאתי - לא הוצרכתי ליטול אותם...

וזהו המידה כנגד מידה :

כיון שנתן חיים לצדיקים (שאפילו במיתתם נקראים חיים), הנני נותן לו את בריתי שלום, (האות וי"ו קטיעא לומר שיהיה שלם = שלא תשלוט בו מיתה, ויהיה לו חיים עד העולם, כמאמר חז"ל - פינחס הוא אליהו.

סוד העושר

הייתי מנכ"ל תפעול של אחד המקומות הגדולים בארץ. השם הטוב שלי הלך לפני. אני אדם של עבודה, לוקח משימה ועושה אותה טוב יותר ממה שהממונים מעלי חולמים. ככה אני, חותר למצוינות ולמקצועיות ללא פשרות. התקדמתי בחברה בהדרגה עד שהגעתי למשרה הזו. שלטתי והחזקתי את הכל, עד הבורג האחרון. בסיעתא דשמיא, בהצלחה מרובה.

העניד היה נראה לי בטוח ועבדתי יותר מעשר שנים באותו מקום. התחלפו בו כמה מנכ"לים וכל מנכ"ל העריך וקידם אותי. הם סמכו עלי, והיה אך טבעי שהמנכ"ל החדש שהגיע לתפקיד ימשיך את הקו של קודמיו, אבל להפתעתי, גיליתי אחרת.

כבר בשיחה הראשונה הרגשתי שמשוה בינינו לא זורם. אחרי הכל, מנהל חדש הגיע לשכונה, צריך לתת לו צ'אנס. אבל יום רדף יום, אם ארצה או לא, משוה כאן לא עובד בינינו. כי באמת בכל דפק כמו שצריך, וזה היה כמו להכעיס, הרגשתי שהוא ממש מחפש אותי. ואז הגיעה ההודעה. קיבלתי מייל מאותו מנהל שהוא מזמן אותי לשימוע. הייתי בהלם. אני! זה שמעולם לא קיבל גערה משום גורם ממונה בכל שנות עבודתי! – שימוע! איך ניתן להכיל דבר כזה? ניסיתי להבין, לשאול – וקיבלתי קיר אטום ואפס הסבר. הלכתי גם להתייעץ עם עורך דין, שהסביר לי שזו החלטה לגיטימית של מנהל, ואין הרבה מה לעשות.

ואז הבנתי שיש כוחות גדולים ממני, ויש מנהיג לבירה. אני שומט את המושכות ושחשבתי שיש לי ביד, ונותן לזה פשוט לקרות. בשימוע לא היה למנהל משוה לומר לי.

הוא פתח ב"מה יש לך לומר?", כלומר, אין לו גם עם מה לבוא אלי. החלטתי שאני לא נלחם ולא מתווכח, ואמרתי את זה בפירוש: בוא נקצר תהליכים.

"תן לי מה שאני צריך, תקבל מה שאתה רוצה, ושלום".

הוא היה המום, תכנן כנראה עימות גדול.

עזבתי את המקום שהיה לי כבית כל כך הרבה שנים, מקום שגדלתי איתו והבאתי למקומות מצוינים, הרבה יותר ממה שהיה ניתן להאמין.

בדיעבד, לאחר מספר שבועות שמעתי שהאדם שהחליף אותי בתפקיד היה חבר טוב של המנכ"ל החדש.

עכשיו הכל היה ברור... אבל בחרתי לשתוק, ולהאמין שהכל מידי היה יתברך. הוא זן ומפנס, והכל נעשה בדיבורו.

זה לא היה קל בכלל, אבל הצלחתי. שלחתי והפצתי את קורות החיים שלי לכל חברת כוח אדם, לכל מכרז שיצא. חרשתי את השוק היטב. היו לי דרישות, ידעתי מה אני שווה. אחרי הכל, היה לי ניסיון עצום ויכולות מדהימות, אבל השוק היה קשה. לא היו הרבה משרות כמו שרציתי, וגם למה שניגשתי – לא התקבלתי.

הגעתי לשלב שבו הבנתי שאני צריך להתפשר קצת, לרדת ברמה הניהולית למשהו בכיר פחות, העיקר לחזור לשוק העבודה ולא להיות מובטל בבית.

הגשתי מועמדות גם למשרות נחשבות פחות, בעיסוק ובמשכורת. בין לבין חששתי עם עצמי איך אני פורץ את הכבלים הבלתי נראים הללו, ותוך כדי כך עלתה לי מחשבה על עניין ששמעתי פעם בהרצאה תורנית, על כך שצינורות השפע עוברים דרך האיש. זה כתוב בגמרא, שליוקר את האיש, לכבד אותה - זה מפתח לשפע ולהתעשרות.

לפתע זה צץ ועלה לי – החלטתי שאני עושה משהו שישבור את הגדר הבלתי נראית שאני חווה על ידי מעשה שנוגד את האופי שלי, לשם שמיים. החלטתי לקנות לאשתי סט תכשיטי יהלומים. מאז שהתחתנו, היו לאשתי תכשיטים פשוטים יחסית שהיא קיבלה כשהתחתנו, אבל היא תמיד חלמה על סט יקר ומרשים, וידעתי את זה היטב.

בטבעי אני בן אדם זהיר מאוד, בעיקר בפן הכלכלי, לא לוקח ממה שאין. לכן כל הזמן חיכיתי למועד מתאים, שאוכל

לקנות לה ברווח וביישוב הדעת. עכשיו החלטתי שאני עושה את זה. אין לי הסבר הגיוני איך עשיתי צעד כזה, אבל שברתי את קרן ההשתלמות שלי, לקחתי הלוואה, ופשוט הלכתי לקנות לה סט כמו שהיא חלמה עליו.

החלטתי שאני הולך להפתיע את אשתי כמו שצריך – אם כבר, אז כבר.

קבענו יציאה משותפת, וברכב, לפני שיצאנו לדרך, הפתעתי אותה והראיתי לה את התכשיטים החדשים. עד שהיא קלטה שהם אמיתיים, ושהם באמת שלה, לקח זמן...

היא היתה בהלם טוטאלי, לא האמינה שזה קורה לה, בטח לא בתקופה כזו, כשאנחנו חנוקים ואין עדיין אפיק פרנסה בשבילי. היא לא הפסיקה לשאול איך עשיתי את זה. מי כמוה יודעת כמה זה לא אופייני לי.

היא ענדה אותם, רועדת מהתרגשות, מתקשרת לאחיות ולמשפחה שלה, מספרת להם בהתרגשות רבה את המחוות שעשיתי לה.

הלב שלי התרחב, כי מה יש יותר מאישה שמחה ומאושרת? נסענו יחד והיא דיברה ודיברה בהתלהבות.

בבדול, יש לנו מקומות קבועים שאלהם אנו יוצאים כאשר אנחנו יוצאים לבלות, אבל פתאום שמת לב שאני לא יודע לאיזה כיוון אני נוסע. מרוב התרגשות, גם אני איבדתי את הכיוון... צחקנו וצחקנו כדי שאוכל לצאת ולבדוק איפה יש באזור מקום נחמד ליהנות בו.

יצאתי מהרכב, ומולי התנשא מתחם גדול, יפהפה, של תאגיד ענק. בלב מיד שאלתי את עצמי מי מנהל את כל הקונגרס הזה. תוך כדי כך פלטתי, "הלוואי שהייתי מנהל את זה".

זה היה מקום יוקרתי ורחב עשרות מונים ממה שהכרתי, פנטזיה בחתגלמות. נשאיתי עומד, צופה על המקום הזה, חולם על יום אחד שאולי אעבוד בו, דבר שהיה נראה בלתי מציאותי בעליל, ויותר מזה.

המשכנו בדרך. כמעט שכחתי מהחלום הוורוד.

למחרת קיבלתי שיחת טלפון מאחת מחברות כוח האדם שפגיתי אליהן. "יש לנו משרה שנשמעת מתאימה לך בדיוק, משוה ממש טוב". אני הייתי ספקטי להחריד, לא מוכן להתרגש. "אני מכיר את כל המשרות, השוק כבר נחרש על ידי, אין הרבה מה לחדש", עניתי לקונית. מתברר שכן יש. הם טענו שהם לא יכולים לתת פרטים על המשרה דרך הטלפון, אני צריך להגיע למקום, ומשם יתנו לי פרטים לפי הצורך.

נקבע ראיון. איך שהמנהל נכנס – הרגשתי שעם האיש הזה אני רוצה לעבוד. קליק שהתרחש ברגע. אדם נעים הליכות, עם סבר פנים טוב, שממש נכנס לי ללב. הרגשתי פתוח וכן איתו. כך סיפרתי לו את כל מה שארע עמי, את כל מה שעשיתי והתקדמתי וגם למה פיטרו אותי. את הרגשתי שום מחיצה לומר זאת, הכל נשלל בצורה טובה וזורמת.

לאורך כל הראיון ראיתי שהמנהל ממש מתרשם. בסוף הוא אמר לי שאני המועמד המתאים ביותר, יש לי שני התחומים שהם מחפשים, והכל נראה לו מושלם. כשהוא מספר לי מה המקום שאותו הם רוצים שאנחה, נדהמתי: מתברר שזה אותו מתחם ענק שראיתי מספר ימים קודם לכן, עם אשתי כן, המשאלה שלי התגשמה. בכוחות שמימיים שארתי עם פנים ענייניות ורציניות, ושאלתי: "מה גובה השכר?". זה נקב בסכום שכמעט השתווה לשכר בעבודה הקודמת. "זה קצת נמוך, לא?", שאלתי, נועז. להפתעתי, המנהל הסכים איתי! "אכן, גם אני חושב כך. אני אדאג שהשכר יושווה", בסוף של דבר, קיבלתי שכר בדיוק כמו בעבודה הקודמת, בתוספת סעיף בחוזה, ששנה אחר כך אקבל העלאה.

ומה קרה שנה אחר כך?

קיבלתי העלאה, וגם קידום... למשכורת התווספו עוד 50%. זה היה לא יאמן. אבל הנה, זה סופר, ואני כאן כדי לומר לכם: "אוקירו לנשייכו כי היכי דתתעתרו" – תתקור את הנשים שלכם, וכך תתעשרו (גמרא בבא מציעא נט ע"א). (ענבל עידן)

”ותקרבנה בזות צלפחד ... אל משה”

בנות צלפחד נאבקו על ירושת אביהן, לכאורה מאבק על זכויות קניין. בהיותן היורשות היחידות, חמש נשים אחיות. זכויות, נעה, חגלה, מלכה ותרצה. עצם ציון משותיה מצביע על חשבותן. מגיעות שירות אף משה וטוענות בפניו על זכותן לרשת את נחלת אביהן בהיעדר בנים-אחים במשפחה. הן מדברות אל משה בתקופה אשר באה לאחר תקופת יתרו, בה נעשו סיווגים ותתי סיווגים לגבי הטיפול בתלוות העם ובשל היות הנושא תקדימי, משה פונה אל הקב"ה בבקשת סיוע בפסיקה. למשה לא היה מענה והוא לא ידע כיצד לפתור את הסוגיה המשפטית: משה הודה כי מדובר בסוגיה חדשה שלא היה לו באמתחתו לגביה פתרון.

מדובר אמנם בנושא קנייני אך הדגש הוא על ההיבט הרוחני. "למה יגרע שם-אבינו מתוך משפחתו..."

הן לא מדברות על כסף אלא על מעמד חברתי, על ייחוס, על זכויות על "שם אבינו". בנות צלפחד, לא היו רעבות ללחם ועתידן הכלכלי היה מובטח אף ללא הירושה, כי בהינשאן לאחרים ממילא רכוש בעליהן היה בשימושן כפי שקרה לכלל בנות ישראל. דאגתן הייתה לכך ששם אביהם ונחלתו יוותרו בחוג המשפחה. מטרה זאת הייתה בבסיס תביעתן.

משה פותר את הדבר על ידי חידוש בפסיקה.

עשרים וחמש שנים משדכים

את שיעור התורה הגדול בתנ"ך ארגון "אברהם יגל"

משדר בלוויין בכל מוצאי שבת את שיעורו של הראשון לציון

הרה"ק יצחק יוסף שליט"א בבית הכנסת "אוהל מועד"

רח' נשיאים 3 יבנה בשעה 21:30 השיעור יוקרן

על גבי מסך ענק, בע"ה תתקיים סעודה רביעית, בחסות "בית הלחם"

לחיות בבית אברהם

כל הישועות והברכות

כלייים ובררים אדון שתרמו לסעודה הרביעית בלוויין

זכות מרן עובדיה יוסף זצ"ל תנן עדים שיתברכו ברפואה שלימה, בפרנסה טובה,

לרמ"ח אבריו כל משאלות ליבם לטובה וירוו נחת ושלוה מיוצאי חלציהם.

לרפואת ישראל פרג'י רפאל הי"ו להבדיל לענין ישראל בן דימאנטה ז"ל

רפואה שלימה

לחיות בבית אברהם

ברכות ואילנות

למאיר ושרית מוסאי בהגיע אלח"ה לבשיות

יה"ר שיעלה במעלות התורה והיראה ויצליח בכל דרכיו ומעשיו ובכל לימודיו ותזכו לחופתו מתוך בריאות איתנה,

פרנסה טובה. ונחת ליצחק וטובה מוסאי ולמשפחת שרהבני

רפואה שלימה

לחיות בבית אברהם

לחיות בבית אברהם

”בניך כשתלי זתים” - חינוך

ילדים בחופש הגדול - מכיילים וגם לומדים

סיום שנת הלימודים היא נקודת אור עבור ילדנו, אלא שעבור ילדים עם הפרעות קשב וריכוז השינוי והמעבר משנת לימודים לחופש הגדול לא תמיד פשוט. הורים יסכימו שלאחר שנת לימודים ארוכה ומתישה, חשוב מאוד שילדל תהיה הפסקה. החשש (ובצדק) מהפסקה זו, הוא ב"יצאה" מהמסגרת הלימודים, יציאה מהשגרה ומלוח הזמנים המסודר שהיה.

חשוב לא פחות, לשלב אימון על יכולות קשב וריכוז של לא יותר מ-20 דקות ביום, אשר יסייע לילדים לפתח יכולות קשב וריכוז גבוהים יותר, מה שיעזור לשמר את הישגיהם בשנת הלימודים הבאה. מומלץ לתכנן יחד עם הילדים פעילויות הקשורות בלמידה ולא רק לשם הרוטינה היומית. אלא, משום שהמשך לימודים הוא דבר קריטי עבורם. ללא המשכיות בשיפור כישורי הלמידה ילדים עם הפרעות הקשב עשויים לאבד את הקרקע היציבה ולפגוע בהישגים הלימודיים שאליהם הגיעו בשנת הלימודים, לרוב בעמל רב.

כל הישועות והברכות

כלייים ובררים אדון שתרמו לסעודה הרביעית בלוויין

זכות מרן עובדיה יוסף זצ"ל תנן עדים שיתברכו ברפואה שלימה, בפרנסה טובה,

לרמ"ח אבריו כל משאלות ליבם לטובה וירוו נחת ושלוה מיוצאי חלציהם.

לרפואת ישראל פרג'י רפאל הי"ו להבדיל לענין ישראל בן דימאנטה ז"ל

רפואה שלימה

לחיות בבית אברהם

לחיות בבית אברהם

פרנסה ואילנות

לחיות בבית אברהם

בזכות תרומות וזוכה ברפואה

שלימה בפרנסה טובה, אריכות ימים

בטוב ובנעימים היא וכל משפחתה, וברכה לעשהאל, רעייתו

וילדיהם ולהבדיל לענין מרדכי נאמן

בן חנוס ז"ל

רפואה שלימה

לחיות בבית אברהם

לחיות בבית אברהם

לחיות בבית אברהם

לחיות בבית אברהם

לחיות בבית אברהם

לחיות בבית אברהם

לחיות בבית אברהם

לחיות בבית אברהם

לחיות בבית אברהם

לחיות בבית אברהם

לחיות בבית אברהם

פרנסה ואילנות

לחיות בבית אברהם

בזכות תרומות וזוכה ברפואה

שלימה בפרנסה טובה, אריכות ימים

בטוב ובנעימים הם וכל משפחתם, שירוו נחת מיוצאי חלציהם.

ליווג לאורית בת דבורה רפואה לאברהם בן אורה

רפואה שלימה

לחיות בבית אברהם

לחיות בבית אברהם

לחיות בבית אברהם

לחיות בבית אברהם

לחיות בבית אברהם

לחיות בבית אברהם

לחיות בבית אברהם

לחיות בבית אברהם

לחיות בבית אברהם

לחיות בבית אברהם

לחיות בבית אברהם

לחיות בבית אברהם

פרנסה ואילנות

לחיות בבית אברהם

בזכות תרומות וזוכה ברפואה

שלימה בפרנסה טובה, אריכות ימים

בטוב ובנעימים הם וכל משפחתם, שירוו נחת ושלוה מכל יוצאי חלציהם.

לחיות בבית אברהם

לחיות בבית אברהם

לחיות בבית אברהם

לחיות בבית אברהם

לחיות בבית אברהם

לחיות בבית אברהם

לחיות בבית אברהם

לחיות בבית אברהם

לחיות בבית אברהם

לחיות בבית אברהם

לחיות בבית אברהם

לחיות בבית אברהם

לחיות בבית אברהם

לחיות בבית אברהם

פרנסה ואילנות

לחיות בבית אברהם

בזכות תרומות וזוכה ברפואה

שלימה בפרנסה טובה, אריכות ימים

בטוב ובנעימים הם וכל משפחתם, שירוו נחת ושלוה מכל יוצאי חלציהם.

לחיות בבית אברהם

לחיות בבית אברהם

לחיות בבית אברהם

לחיות בבית אברהם

לחיות בבית אברהם

לחיות בבית אברהם

לחיות בבית אברהם

לחיות בבית אברהם

לחיות בבית אברהם

לחיות בבית אברהם

לחיות בבית אברהם

לחיות בבית אברהם

לחיות בבית אברהם

לחיות בבית אברהם

פרנסה ואילנות

לחיות בבית אברהם

בזכות תרומות וזוכה ברפואה

שלימה בפרנסה טובה, אריכות ימים

בטוב ובנעימים הם וכל משפחתם, שירוו נחת ושלוה מכל יוצאי חלציהם.

לחיות בבית אברהם

לחיות בבית אברהם

לחיות בבית אברהם

לחיות בבית אברהם

לחיות בבית אברהם

לחיות בבית אברהם

לחיות בבית אברהם

לחיות בבית אברהם

לחיות בבית אברהם

לחיות בבית אברהם

לחיות בבית אברהם

לחיות בבית אברהם

לחיות בבית אברהם

לחיות בבית אברהם